

Arrest

nr. 236 312 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (*alias* X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X) X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 27 december 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 7 januari 2016.

Op 21 maart 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 7 september 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in cassatieberoep.

1.2. Op 7 november 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 augustus 2019 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. Op 7 januari 2016 deed u in België een verzoek om internationale bescherming. U verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Bagumbah, gelegen in het district Kohi Safi van de provincie Parwan. Uw vader werkte sinds lange tijd als vertegenwoordiger voor Afghaanse vluchtelingen in Parwan. Uw vader werd steeds bedreigd door de taliban vanwege zijn werk. Uw broer, A. G., begon in 2012 als bewaker te werken voor de Amerikaanse troepen in een legerbasis in Logar. Twintig dagen nadat uw broer begon te werken op de basis werd uw familie telefonisch bedreigd door de taliban en werd jullie verteld dat uw broer zijn werk moest opgeven. Uw broer weigerde. Uw vader besloot daarom samen met u en uw moeder naar Pakistan te vertrekken, waar jullie drie jaar woonden. Uw broer bleef gedurende die periode als bewaker werken in de basis in Logar. Vijf dagen na uw terugkeer uit Pakistan kwam uw broer naar huis. Thuis aangekomen, werd hij gebeld en moest hij plots vertrekken. Twintig dagen na zijn vertrek vond er een luchtaanval plaats op troepen van de taliban. Uw buur, die aanwezig was op de begrafenis van één van de omgekomen talibanstrijders, vertelde u dat de lokale talibanleider M. M. op de begrafenis had gezegd dat u en uw familie spionnen waren en dat uw broer en uw vader verantwoordelijk waren voor de dood van de talibanstrijders. U verliet de volgende dag Afghanistan met behulp van een smokkelaar. U kwam aan in België op 27 december 2015 en u diende op 7 januari 2016 uw asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara, een kopie van de taskara van uw broer, een kopie van de taskara van uw vader, een appreciatiecertificaat van het Afghaanse leger van uw broer, vijf documenten over de werkzaamheden van uw vader in Afghanistan en een bevestigingsbrief van het dorps hoofd. Op 21 maart 2018 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw vader en uw broer en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Daarnaast werd geconcludeerd dat in het district Kohi Safi van de provincie Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. U diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 7 september 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd. U reisde naar Frankrijk waar u eveneens om internationale bescherming verzocht. U werd echter teruggeleid naar België.

Op 7 november 2018 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U wijzigde uw verklaringen over uw identiteit, uw familiale samenstelling en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo verklaart u ditmaal S. N. G. te heten en niet A. M. Na.. U zou niet geboren zijn in het dorp Baghom Bakay op 1.1.1998 maar wel in Kohat (Pakistan) op 1.1.1996. U beweert tevens dat u vijf broers en twee zussen hebt en niet één broer en twee overleden zussen zoals u verklaarde tijdens uw eerste verzoek. U zou uw ganse leven in Pakistan hebben gewoond en niet slechts drie jaar. U verklaart dat u in Pakistan slecht behandeld werd door de autoriteiten. Zo werd u verschillende keren opgepakt en mishandeld en diende u smeergeld te betalen aan de politie. U verklaart zich niet in Afghanistan te kunnen vestigen omdat u er nooit geweest bent en er niets heeft.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën voor van de POR (Proof of Registration) kaarten van uzelf en uw gezinsleden, een Pakistaanse geboorteakte, een print van de tracking van de verzending van uw originele POR kaart en een briefomslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon gehecht worden aan de beroepsactiviteiten van uw vader en uw broer en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Daarnaast werd geconcludeerd dat in het district Kohi Safi van de provincie Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen dient ten eerste te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek volledig nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, uw identiteit en familiesamenstelling, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Op iemand die internationale bescherming vraagt rust namelijk de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U gaf ook geen enkele uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze.

Maar, hoe dan ook slaagt u er niet in uw gewijzigde verklaringen over uw identiteit, familiale samenstelling en verblijfplaatsen voor uw komst naar België op overtuigende wijze te staven. In verband met de POR kaarten van uzelf en uw gezinsleden dient vooreerst opgemerkt dat het kopieën zijn, waarvan de bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid, sowieso zeer gering is. Bovendien kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat u de persoon bent die wordt afgebeeld op de POR kaart op naam van N. G.. Temeer omdat u in het kader van uw tweede verzoek niet enkel uw naam hebt gewijzigd, maar ook uw geboortedatum, geboorteplaats en familiale samenstelling. U verklaarde weliswaar dat uw

originele POR kaart naar u werd opgestuurd maar dat deze door de douane is bijgehouden ter controle. Uit het door u voorgelegde document dat deze bewering zou moeten staven kan echter enkel worden afgeleid dat een zending van de Belgische douane werd doorgestuurd en is aangekomen in een 'destination import office' op 19 juli 2018, dus meer dan een jaar geleden. Aan wie de zending geadresseerd was kan uit dit document niet worden afgeleid. Bevreemdend is ook dat de zending op de post werd gedaan in de stad Kabul, terwijl u verklaart dat uw ouders Afghanistan reeds verlieten ten tijde van de Russische bezetting en jullie daar volgens uw vader niets meer hebben (Verklaring Volgend Verzoek dd. 14 mei 2009, vraag 18).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Er kan, gelet op bovenstaande, immers niet zonder meer van worden uitgegaan dat de geboorteakte wel degelijk aan u toebehoort. Dit document is trouwens met de hand ingevuld en bevat geen stempel noch is het ondertekend door uw ouder/voogd hoewel hier wel een ruimte voor is voorzien. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat het niet moeilijk is om valse Pakistaanse documenten te bekomen. De bestemming op de door u voorgelegd briefomslag is een zekere Sa. Sad. en niet u persoonlijk.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en in de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de ontwikkeling van zijn middel voert verzoeker bovendien nog de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 49/2 en 52 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48, 48/2, 49/2 en 52 van de Vreemdelingenwet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd bovendien opgeheven bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

2.2.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 21 maart 2018 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden van zijn vader als vertegenwoordiger voor Afghaanse vluchtelingen in Parwan en aan de werkzaamheden van zijn broer voor de Amerikaanse troepen en bijgevolg evenmin aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Daarnaast werd vastgesteld dat er voor burgers in het district Kohi Safi van de provincie Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 209 026 van 7 september 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers vader en broer en bijgevolg evenmin aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban. Verder bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voor burgers in het district Kohi Safi van de provincie Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker ging niet in cassatieberoep.

Verzoeker reisde vervolgens naar Frankrijk waar hij eveneens om internationale bescherming verzocht. Hij werd evenwel teruggeleid naar België.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.3. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen volledig wijzigt met betrekking tot zijn identiteit, familiale samenstelling, verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en zijn vluchtrelaas. Verzoeker verklaart thans dat hij S. N. G. heet en niet A. M. Na.. Daarnaast geeft hij aan niet in het dorp Baghom Bakay op 1 januari 1998 te zijn geboren, maar wel in Kohat (Pakistan) op 1 januari 1996. Verder houdt verzoeker voor vijf broers en twee zussen te hebben en niet één broer en twee overleden zussen zoals hij eerder aangaf. Ook geeft hij aan zijn hele leven in Pakistan te hebben gewoond en niet slechts drie jaar. Verzoeker verklaart in zijn huidig verzoek om internationale bescherming nog dat hij in Pakistan slecht behandeld werd door de autoriteiten. Zo verklaart hij verschillende keren opgepakt en mishandeld te zijn geweest en smeergeld te hebben moeten betalen aan de politie. Verzoeker besluit nog dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij er nooit is geweest en er niets heeft.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten neer: kopieën van de Proof of Registration (PoR)-kaarten van hemzelf en zijn gezinsleden, een Pakistaanse geboorteakte, een print van tracking van de verzending van zijn originele PoR-kaart en een briefomslag.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers vader en broer en bijgevolg evenmin aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban en er voor burgers in het district Kohi Safi van de provincie Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekers gewijzigde verklaringen aangaande zijn identiteit, familiale samenstelling en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang brengen en hij bovendien geen enkele verklaring geeft ter rechtvaardiging van zijn handelwijze; (iii) verzoeker zijn gewijzigde verklaringen bovendien op geen enkele overtuigende wijze weet te staven nu (1) de PoR-kaarten slechts kopieën betreffen en bovendien niet met zekerheid kan worden vastgesteld of de PoR-kaart op hem betrekking heeft, (2) uit het door verzoeker voorgelegde document niet kan worden afgeleid dat verzoekers originele PoR-kaart naar hem werd opgestuurd maar dat deze door de douane ter controle werd bijgehouden, alsook dat het bevreemdend is dat de zending op de post werd gedaan in de stad Kabul, (3) er niet zonder meer kan worden aangenomen dat de geboorteakte aan verzoeker toebehoort, deze bovendien met de hand werd ingevuld, geen stempels bevat en niet ondertekend is door zijn ouder/voogd hoewel hiertoe plaats is voorzien, (4) uit de informatie blijkt dat het niet moeilijk is om valse Pakistaanse documenten te bekomen en (5) de bestemming van de briefomslag een zekere Sa. Sad. is en niet verzoeker persoonlijk.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die

beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn thans gewijzigde verklaringen aangaande zijn identiteit, familiale samenstelling, zijn verblijfplaatsen en zijn vluchtmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel het lijden van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker voorts benadrukt dat hij, gelet op zijn nieuw feitenrelaas, wel degelijk nieuwe elementen heeft aangehaald, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* terecht tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet nu deze op goede gronden overweegt dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd of nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek die van die aard zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en hetgeen volgt.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij als alleenstaande man zonder netwerk in Afghanistan een eenvoudige prooi zal vormen voor rekrutering door milities of paramilitaire organisaties, dient erop gewezen dat verzoeker noch tijdens zijn 'verklaring volgend verzoek' op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 6), noch in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door milities of paramilitaire groeperingen. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig. Hoe dan ook blijkt uit de *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018 dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (*"Depending on the specific circumstances of the case [...]"*). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker onderstreept dat hij in Afghanistan niet over een adequaat functionerend netwerk beschikt omdat zijn ouders, broers en zussen in Pakistan wonen. De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen dat geen geloof kan worden gehecht aan de nieuwe versie van verzoekers verklaringen aangaande zijn identiteit, familiale samenstelling, vroegere verblijfplaatsen en vluchtrelaas, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

"Wat betreft uw gewijzigde verklaringen dient ten eerste te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek volledig nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw verblijfplaatsen voor uw vertrek naar België, uw identiteit en familiesamenstelling, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Op iemand die internationale bescherming vraagt rust namelijk de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U gaf ook geen enkele uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze." Daarenboven overwoog de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht dat verzoekers gewijzigde verklaringen hoe dan ook niet konden overtuigen omdat hij deze allerminst op overtuigende wijze wist te staven.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven nu hij louter blijft vasthouden aan zijn gewijzigde verklaringen die hij niet wist te staven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Zo verzoeker nog meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend omdat hij afkomstig is uit een onveilig gebied in Afghanistan, dient er vooreerst op gewezen dat in 's Raads arrest nr. 209 026 van 7 september 2018 reeds werd vastgesteld dat er voor burgers in het district Kohi Safi van de provincie Parwan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel verzoeker thans zijn verklaringen wijzigt met betrekking tot onder meer zijn geboorteplaats en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze gewijzigde verklaringen. Verzoeker brengt bijgevolg geen element bij dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Bijgevolg blijft de inhoud van 's Raads arrest nr. 209 026 van 7 september 2018 onverminderd overeind.

2.2.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER